

3

ΕΙΣ ΗΛΙΟΝ

Ὅφθαλμὲ τοῦ κόσμου οὐρανοπόρε,
εἰς τὰ πορφυρᾶ σου ὀχεῖσαι νέφη·
σὲ περιορχοῦνται αἱ νέαι ὥραι·
λάμπεις σὲ στέφει.

Εἰς ἀκτινοφόρα προβαίνεις κάλλη·
σύμπασα ἡ φύσις ὀργᾶ σκιρτῶσα.
Πᾶσά σε καρδία εὐγνώμων ψάλλει,
πᾶσά σε γλῶσσα.

Ἀναζῇ ἡ πλάσις, τὸ πᾶν κινεῖται
ἔπου τὰ χρυσᾶ σου ταννύεις τόξα.
Ὅπου ἀνατέλλης, χαρὰ ἡγεῖται,
ἔπεται δόξα.

Ἐρημον διάττεις τὸν γλαυκὸν θόλον,
καὶ μετ' εὐλαβείας ἐμπρός σου σβύνει
πᾶς φωστήρ, πᾶν ἄστρον ἀκτινοβόλον·
σβύν' ἡ σελήνη.

Χώρ' εἰς τὰς ἐκτάσεις τῶν οὐρανίων.
Πρὸς τὴν εὐκλειάν σου οὐδεῖς μοι φθόνος,
ἂν νὰ διατρέχω ὡς σὺ τὸν βίον
ῥφειλον μόνος.

